

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี

The Study of Errors in Thai Writing: A Case Study of Students of
Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi Nonthaburi Campus.

ธนู ทอดแทนคุณ¹ และ ปวีณา จันทร์สุวรรณ^{1*}

Thanu Thodthankun¹ and Pawina Chansuwan^{1*}

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 100 ฉบับ โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์เพื่อจำแนกลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่ามีข้อบกพร่องในการเขียนรวม 539 ครั้ง ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการสะกดคำผิด เพราะใช้พยัญชนะหรือสระผิด 175 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.46 รองลงมา คือ ข้อบกพร่องในการใช้คำด้านการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ 78 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.47 และน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ด้านภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย และการใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

คำสำคัญ: การเขียนภาษาไทย ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

Abstract

The objectives of this research were 1) to examine errors in Thai writing by undergraduates at Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi, Nonthaburi Campus and 2) to apply the findings to improving the undergraduates' writing skill. The subject group employed in this study consisted 100 pieces writing, written by undergraduates who enrolled Thai for Communication course, during the academic year 2014. The subject group was selected through the purposive sampling. The error analyses of Thai writing criteria were used to classify. The research found 539 errors in 100 pieces of undergraduates writing. The most frequently type involved word usage, namely 175 of misspelling (32.46%) and 78 of misplaced tone mark (14.47%). On the other hand, the least frequently involved the use of informality language, namely 2 words each in terms of inappropriate idioms using, the mixture of formality and informality language, and inappropriate repetition of classifiers (0.37%).

Keywords: Thai writing, errors in Thai writing, Thai for Communication

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

¹ Faculty of liberal arts Rajamangala University of Technology

* Corresponding author. E-mail: aquannie21@gmail.com

บทนำ

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของตนออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจ การเขียนเป็นผลรวมของการฟัง การพูด การอ่าน และการคิด ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ (นราวัลย์ พูลพิพัฒน์, 2529 : 95) การเขียน คือ กระบวนการแห่งความคิดในการแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ ในการเขียนมีองค์ประกอบต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับการพูด แต่การเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ และความนึกคิดต่าง ๆ ผ่านการนำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง (ศิริพร ลิ้มตระกูล, 2534 : 18)

การเขียนเป็นทักษะการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อนกว่าทักษะการใช้ภาษาทักษะอื่นๆ เป็นผลรวมของทักษะการฟัง การอ่าน การพูด การคิด โดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย เป็นการบันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์ ความรู้ ความคิด วิทยาการ ศิลปวัฒนธรรม ความบันเทิง เพื่อให้ผู้อ่านได้รับสารและเข้าใจตามความประสงค์ของผู้เขียน หากผู้เขียนขาดทักษะหรือเขียนสื่อความหมายบกพร่อง อาจทำให้ผู้อ่านหรือผู้รับสาร ไม่สามารถรับสารได้ครบถ้วนตามความประสงค์ของผู้เขียน อาจทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผลดังที่ วัลย์รัตน์ อติแพทย์ (2533 : 1) กล่าวถึงทักษะการเขียนโดยสรุปว่า การเขียนเป็นทักษะที่ย่างยากกว่าทักษะด้านอื่น เพราะต้องอาศัยความรู้ ความคิด ต้องมีการค้นคว้าอย่างกว้างขวาง การที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนได้อย่างมีศิลปะ ถูกต้องชัดเจนได้นั้น ต้องอาศัยความเข้าใจ รวมทั้งต้องมีประสบการณ์ในเรื่องที่เขียน มีความรู้ทางภาษาด้วยจึงจะนำไปสู่การเขียนที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นการใช้ทักษะที่ต้องอาศัยถ้อยคำและประสบการณ์ต่าง ๆ มาเรียบเรียงลำดับของความคิดให้ต่อเนื่องกัน ผู้เขียนจึงต้องมีความพิถีพิถัน ต้องเลือกใช้ภาษาและคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ดังที่ ปรีชา ทิชนพงศ์ (2523 : 169) ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า “หากผู้ใช้ภาษาขาดความรับผิดชอบไม่เอาใจใส่ต่อการใช้ภาษาของตนและผู้อื่นและใช้ภาษาไทยโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษาแล้ว ก็จะเป็นเหตุให้ภาษาถึงความวิบัติได้ง่าย ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ คนในสังคมจะใช้ภาษาสื่อสารกันไม่เข้าใจ”

ปัจจุบันการใช้ภาษาไทยมักถูกละเลย และไม่ได้ให้ความสำคัญมากนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนคำภาษาไทยของนักศึกษาที่ปรากฏคำผิด หรือการใช้คำไม่ถูกต้องซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า “อนุญาต” มักเขียนผิดเป็น “อนุญาติ”, “ผูกพัน” มักเขียนผิดเป็น “ผูกพันธ์”, “ศิระชะ” มักเขียนผิดเป็น “ศิระชะ” เป็นต้น รวมถึงการใช้ภาษาอินเทอร์เน็ตและการใช้ภาษาพูดปะปนในงานเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนตอบแบบฝึกหัด การเขียนรายงานในรายวิชาต่าง ๆ โดยที่นักศึกษาอาจไม่ทราบว่าใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง หรือนักศึกษานิยมใช้ภาษาไทยแบบไม่ถูกต้องเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญหรือเป็นเรื่องที่ทันสมัย เช่น คำว่า “ปัจจุบัน” ซึ่งเป็นภาษาไทย เขียน มักเขียนเป็นภาษาพูดว่า “เดี๋ยวนี” หรือนิยมเขียนผิดว่า “เดว” เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ผู้วิจัยให้ข้อสังเกตและสนใจที่จะศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดจากการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี

วิธีการศึกษา

1. เก็บข้อมูลงานวิจัยด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (มนัส สุวรรณ. 2556 : 75) โดยเก็บข้อมูลจากแบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication (ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร) จำนวน 100 ฉบับ จากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Thai for Communication ปีการศึกษา 2557 จำนวน 122 คนแบ่งออกเป็น

1.1 นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Thai for Communication ภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา 2557

กลุ่มเรียน TME15651N	จำนวน	12	คน
----------------------	-------	----	----

กลุ่มเรียน ME15641N	จำนวน	18	คน
---------------------	-------	----	----

1.2 นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Thai for Communication ภาคเรียนที่2 ปีการศึกษา 2557

กลุ่มเรียน TE15741N	จำนวน	25	คน
---------------------	-------	----	----

กลุ่มเรียน IE15741N	จำนวน	14	คน
---------------------	-------	----	----

กลุ่มเรียน CSS15741N	จำนวน	19	คน
----------------------	-------	----	----

กลุ่มเรียน BIT15741N	จำนวน	34	คน
----------------------	-------	----	----

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. กำหนดขอบเขตงานวิจัยด้านเนื้อหา โดยศึกษาแนวคิดเรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน โดยศึกษาจากตำราวิชาการ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จาก (ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555 : 82-87) ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552: 3) จิรวัดณ์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ (2555 : 314) และสร้างเกณฑ์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาข้อบกพร่องในการเขียนดังนี้

3.1 ข้อบกพร่องในการใช้คำ

3.1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด

3.1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่

3.1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

3.1.4 การใส่ตัวกรันต์ผิด

3.2 การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน

3.2.1 ใช้คำภาษาปาก

3.2.2 ใช้คำสแลง

3.2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ

3.2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย

3.3 การใช้คำฟุ่มเฟือย

3.4 การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง

3.5 การใช้คำภาษาต่างประเทศ

3.6 การใช้คำไม่ตรงความหมาย

3.7 การใช้คำย่อ อักษรย่อ

3.8 การใช้คำที่มีความหมายกำกวม

3.9 การเขียนฉีกคำ

3.10 การเขียนตก

4. พิจารณาข้อบกพร่องในการเขียนจากแบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication จำนวน 100 ฉบับ โดยจำแนกประเภทข้อบกพร่องในการเขียนตามขอบเขตงานวิจัยได้ทั้งสิ้น 539 ครั้ง

5. นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) และเสนอข้อมูลสถิติคำร้อยละ

6. สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษา

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียน จำนวน 595 ครั้ง โดยแบ่งออกตามลักษณะที่พบทั้ง 10 ลักษณะ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อบกพร่องในการใช้คำ

1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่สะกดผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิดจำนวน 175 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.46 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

คำบางคำ เป็นคำที่คุ้นเคย และมักใช้กันอยู่เสมอๆในชีวิตประจำวันแต่ก็ยังปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากไม่จดจำจากการอ่านและขาดระมัดระวังในการเขียน (ทวิศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555: 82)

การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด เป็นการสะกดคำโดยการใช้พยัญชนะสะกดไม่ถูกต้อง ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกด รวมถึงการใช้สระในการสะกดไม่ถูกต้อง

ตัวอย่าง

“ในแต่ละปีนักดนตรีแต่ละรุ่นล้วนแต่สร้างผลงานและความประทับใจไว้มากมายและทุกครั้งที่มีงานสำคัญๆ ในมหาวิทยาลัยจะต้องมีการแสดงดนตรีของชมรมดนตรีเพื่อสร้างความ**บรรเทิง**ให้แก่ผู้ที่อยู่ในงานและงานที่ชมรมดนตรีจะต้องทำการแสดงคืองานประกวดดาวเดือน”

จากตัวอย่าง คำว่า บรรเทิง เป็นการสะกดคำผิดเพราะใช้สระผิด

คำที่ถูกต้อง คือ บันเทิง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 617)

1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่(ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2552 : 3)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.47 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ คือ การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง เช่น

ตัวอย่าง

“เพราะว่าในตอนเด็กๆ ของหลวงพ่อก็เป็นคนน่าเชื่อถือในหมู่เด็กๆ ด้วยกันไม่ว่าจะเป็นเด็กที่มีอายุมากกว่าหลวงพ่อก็ตาม”

จากตัวอย่าง คำว่า ด้วย วางวรรณยุกต์โทเหนือสระ อัว ลรูป (ว) ซึ่งไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง ต้องวางรูปวรรณยุกต์โทเหนือ ด ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว คำที่ถูกต้อง คือ ด้วย

1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง(ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2552 : 3)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง จำนวน 75 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.91 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง คือ การเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน เช่น

ตัวอย่าง

“เคยผ่านการทำงานอย่างหนักและพร้อมที่จะทำงานอย่างเต็มที่ มีความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์ อดทน และสามารถร่วมงานกับผู้อื่นได้ดี มีความ**คล่องแคล่ว**ในการพูดสนทนาติดต่อสื่อสาร”

จากตัวอย่าง คำว่า คล่องแคล่ว เขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน คำว่า คล่อง เขียนด้วย รูปวรรณยุกต์โท และเป็นวรรณยุกต์เสียงตรี ซึ่งไม่ถูกต้อง คำที่ถูกต้อง คือ “คล่อง” เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และเป็นวรรณยุกต์เสียงโท

1.4 การใส่ตัวการันต์ผิด(ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2552 : 3)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใส่ตัวการ์นต์ผิด จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.96 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การใส่ตัวการ์นต์ผิด เป็นการเขียนตัวการ์นต์ไม่ถูกต้องตามหลัก หรือคำนั้นมีตัวการ์นต์แต่ไม่ใส่ตัวการ์นต์ เช่น ตัวอย่าง

“เวลาเรามองภาพวาดหรืองานศิลปะทำให้เราเกิดอารมณ์ สนุกและบางภาพก็มีความหมายอะไรบางอย่างซ่อนอยู่”

จากตัวอย่าง คำว่า อารม เขียนตัวการ์นต์ไม่ถูกต้องเพราะไม่ใส่ตัวการ์นต์ คำที่ถูกต้องคือ “อารมณ์”

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1,367)

ส่วนที่ 2 การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน

2.1 ใช้คำภาษาปาก(ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555 : 84)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่ใช้ภาษาปาก จำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.53 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

ภาษาปากหรือภาษาพูด หมายถึง ภาษาที่ใช้สื่อสารกับคนสนิทหรือคนใกล้ชิดรวมทั้งการเขียนย่อเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการให้บริการ เช่น การเขียนส่งข้อความสั้นทางเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (SMS หรือ Short Messages) การเขียนจดหมายหรือ E-mail ถึงเพื่อนสนิท การเขียนสั่งอาหาร เป็นต้น ภาษาปากหรือภาษาพูดนั้นมักปรากฏคำที่มีลักษณะย่อหรือภาษาสแลงปะปนอยู่ด้วย (ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555 : 78)

ตัวอย่าง

“และออกเดินทางไปบางแสนกันตั้งแต่เช้า พอออกเดินทางไปได้ซักพัก น้องชายของผมนักก็อยากเข้าห้องน้ำก็เลยจอดที่ปั้มน้ำมันข้างหน้า”

จากตัวอย่าง คำว่า ซักพัก เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า สักครู่, คำว่า เลย เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า จึง

2.2 ใช้คำสแลง(ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555 : 85)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่ใช้คำสแลง จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

คำสแลง หมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 1,140)

ตัวอย่าง

“พวกเราก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน กระโดดน้ำเล่นกันอย่างมัน สนุกมากๆเลย พอพวกเรา เล่นน้ำกันไปจนถึงเวลา 4 โมงเย็น”

จากตัวอย่าง คำว่า มัน เป็นคำสแลง หมายถึง สนุกมาก ควรใช้ สนุกมาก

2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้ภาษาผิดระดับ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

ในการเขียนข้อความแต่ละประโยค หรือแต่ละเรื่อง ควรใช้คำที่อยู่ในระดับเดียวกัน ไม่ควรใช้คำต่างระดับกัน (จิรวัดน์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ, 2555 : 314)

ตัวอย่าง

“ผมและเพื่อนๆ คิดว่าจะไปเที่ยวทะเลที่ใดที่หนึ่ง เพื่อนก็เสนอมาว่าจะไปที่ทะเลสวนสน จ.ประจวบ ทุกคนก็ตกลงกันว่าจะไปที่นี่ ผมก็หายานพาหนะที่จะไปถึงง่าย ไม่หลายต่อ”

จากตัวอย่าง ข้อความในบริบทนี้ ใช้ภาษาระดับปาก ดังนั้นการใช้ คำว่า ยานพาหนะ ซึ่งเป็นภาษาแบบแผนนั้นไม่เหมาะสม ควรคำว่า รถ

2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่ใช้สำนวนผิดความหมาย จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้สำนวนผิดความหมาย คือ การใช้สำนวนไม่ถูกต้องตรงตามความหมาย เช่น

ตัวอย่าง

“พอจัดงานศพเสร็จแล้ว บรรดาญาติของพ่อแม่ก็เริ่มทะเลาะกันเรื่องทรัพย์สินมรดก สุดท้าย ก็เข้าโรงเรียน สุดท้ายก็ต้องแบ่งทรัพย์สินมรดกไปในบรรดาญาติ”

จากตัวอย่าง เมื่อพิจารณาคำว่า เข้าโรงเรียน จากบริบทข้อความน่าจะหมายถึงสำนวน ขึ้นโรงขึ้นศาล

สำนวน ขึ้นโรงขึ้นศาล หมายถึง ฟ้องเป็นคดีความที่ศาลยุติธรรม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554)

ส่วนที่ 3 การใช้คำฟุ่มเฟือย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำที่ฟุ่มเฟือย จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึง คำส่วนเกินไม่มีความหมายใหม่สามารถตัดออกได้เพื่อความสละสลวยของคำ ซึ่งคำฟุ่มเฟือยนี้รวมทั้งคำซ้ำและคำซ้อนด้วย (ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555 : 87)

ตัวอย่าง

“สาระสำคัญจากเรื่อง ชูเปเปอร์สตาร์อาเซียน มีดังนี้ ทำให้รู้จักนักแสดงแถวประเทศบ้านเรา ทำให้รู้ว่ากระแสนิยมต่างๆ ก็คล้ายเหมือนประเทศเรา”

จากตัวอย่าง “ทำให้รู้ว่ากระแสนิยมต่างๆ ก็คล้ายเหมือนประเทศเรา พบคำว่า “คล้าย” และ “เหมือน” ซึ่งเลือกใช้คำใดคำหนึ่งความในประโยคจะไม่เสียไป ดังตัวอย่าง “ทำให้รู้ว่ากระแสนิยมต่างๆ ก็เหมือนประเทศเรา”

ส่วนที่ 4 การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง (จิรวัดณ์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ, 2555 : 312)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง คือ การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น

ตัวอย่าง

“เขาชนไก่เป็นสถานที่ที่นักศึกษาวิชาทหารทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดี ในเรื่องความโหด กระผมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องเผชิญกับความโหดในครั้งนี้”

จากตัวอย่าง “นักศึกษาวิชาทหาร” ใช้ลักษณนาม “นาย” ที่ถูกต้องต้องว่า “คน”

ส่วนที่ 5 การใช้คำภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำภาษาต่างประเทศ จำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.23 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้ ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น ยกเว้นคำบางคำที่ใช้ทับศัพท์ ภาษาต่างประเทศ (ทวิศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555 : 89)

ตัวอย่าง

“ขณะที่เรานั่งเรือไป เราก็ถ่ายรูปเล่นกันไปตลอด จนเราถึงเกาะล้าน เราลงเรือและเช่ามอเตอร์ไซด์ ขับรถเล่นกันรอบ เกาะบนเกาะล้าน มีหลายหาดมาก เราสองคนและถ่ายรูปเล่นกันทุกหาดจนมาถึงหาดเทียน เราตกลงว่าเราจะเล่นน้ำกัน”

จากตัวอย่าง คำว่า “มอเตอร์ไซด์” มาจากคำภาษาอังกฤษ “Motorcycle” ซึ่งมีศัพท์บัญญัติภาษาไทยใช้ คำว่า “รถจักรยานยนต์” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 922) ดังนั้น ควรใช้คำว่า รถจักรยานยนต์ แทนคำว่า มอเตอร์ไซด์”

ส่วนที่ 6 การใช้คำไม่ตรงความหมาย(จิรวัดณ์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ, 2555 : 312)

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำไม่ตรงความหมาย จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.41 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำไม่ตรงความหมาย หมายถึง การใช้คำไม่ตรงกับความหมายในบริบทของประโยค

ตัวอย่าง

“จนวันหนึ่งได้บวชและเห็นน้ำตาจากมารดาที่ยืนดิ้นดิ้นว่าลูกตนนั้นได้บวช และไม่สึกตลอดจนหลวงพ่อเสมเริ่มแก่ชราลง และมีโรคที่รุมเร้า และท่านก็มรณะในเวลาต่อมา”

จากตัวอย่างพบการใช้คำว่า “มรณะ” ซึ่งหมายถึง เสียชีวิต, ตาย แต่ในประโยคนี้นี้ใช้กับพระ ต้องใช้คำว่า “มรณภาพ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 834)

ส่วนที่ 7 การใช้คำย่อ อักษรย่อ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำย่อ อักษรย่อ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.74 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำย่อควรใช้กับคำที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควรใช้คำย่อกับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดีหรือคำสั้นๆ (ทวิศักดิ์ ปิ่นทอง, 2555 : 91)

ตัวอย่าง

“ชีว มาจาก ฟอสซิล หมายถึงคนที่เคยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยอื่นมาก่อนแล้ว และมาเรียนปี1 อีกรอบ เช่นที่มหาวิทยาลัยเรามีคนที่ชีวมาจากที่อื่นด้วย”

จากตัวอย่าง พบการใช้คำย่อ “มหาลัย” ควรใช้ คำเต็มว่า “มหาวิทยาลัย”

ส่วนที่ 8 การใช้คำที่มีความหมายกำกวม

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนไม่พบการใช้คำที่มีความหมายกำกวม

ส่วนที่ 9 การเขียนฉีกคำ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการเขียนฉีกคำ จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.20 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การเขียนฉีกคำหมายถึง การเขียนคำคำหนึ่ง โดยแยกคำเป็น 2 ส่วน โดยส่วนหนึ่งของคำอยู่ตรงตำแหน่งสุดท้ายของบรรทัดและอีกส่วนหนึ่งของคำอยู่ตรงตำแหน่งแรกของบรรทัดต่อไป

ตัวอย่าง

“อาชีพเสริม ปัจจุบันการเป็นแม่ค้าจำเป็นที่ผ่านมานั้น มีประโยชน์อย่างมากเพราะในปัจจุบันการเป็นแม่ค้านั้นก็^๕เป็นอาชีพเสริมสำหรับตัวเราเอง ไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างของร้านอื่น”

จากตัวอย่าง พบการเขียนฉีกคำ ตรงคำว่า “แม่-ค้า” ควรเขียนคำให้อยู่ตำแหน่งเดียวกัน ดังตัวอย่าง

“อาชีพเสริม ปัจจุบันการเป็นแม่ค้าจำเป็นที่ผ่านมานั้น มีประโยชน์อย่างมากเพราะในปัจจุบันการเป็นแม่ค้า^๕นั้นก็^๕เป็นอาชีพเสริมสำหรับตัวเราเอง ไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างของร้านอื่น”

ส่วนที่ 10 การเขียนตก

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการเขียนตก จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.66 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การเขียนตกหมายถึง การเขียนตกคำ ไม่ครบถ้วนในคำนั้น เช่น

ตัวอย่าง

“เมื่อวันแข่งขันมาถึง ผมได้ลงเป็นตัวจริงแล้วผมก็ทำประตูได้ตามที่คาดหมาย เพื่อนร่วมทีมต่างก็พากันวิ่งมาแสดงความยินดีกับและได้^๕เสียงปรบมือจากคนดู ความรู้สึกผมตอนนั้นแบบว่ามีความสุขมาก หุ่เมเท เป็นที่สุด”

จากตัวอย่าง พบการเขียนตกตรงคำว่า “ความยินดีกับ(ผม)” “ได้(ยิน)เสียง” “ความรู้สึก(ของ)ผม” ควรแก้เป็น

“เมื่อวันแข่งขันมาถึง ผมได้ลงเป็นตัวจริงแล้วผมก็ทำประตูได้ตามที่คาดหมาย เพื่อนร่วมทีมต่าง ก็พากันวิ่งมาแสดงความยินดีกับผมและได้^๕ยินเสียงปรบมือจากคนดู ความรู้สึกของผมนั้นแบบว่ามีความสุขมาก หุ่เมเท เป็นที่สุด”

อภิปรายผล

การศึกษาข้อมูลจากแบบฝึกหัดของนักศึกษาจำนวน 100 ฉบับ พบลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง โดยพบข้อบกพร่องด้านการใช้คำ มากที่สุด จำนวน 344 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.8 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด 2) การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ 3) การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง และ 4) การใส่ตัวการันต์ผิด ซึ่งลักษณะที่พบมากที่สุดคือการสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิดจำนวน 175 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.46 ตัวอย่างเช่น พบการเขียนคำว่า “สนุก” เป็นคำว่า “สหนุก” ซึ่งสะกดโดยใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง หรือ คำว่า “เรื่อย ๆ” เป็นคำว่า “เลื่อย ๆ” ซึ่งสะกดโดยใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง คำว่า “ความสุข” เป็นคำว่า “ความสุข” ซึ่งสะกดโดยใช้สระไม่ถูกต้องสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภณิดา จิตนุกูล (2550) ที่พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยที่ผิดพลาดมากที่สุด คือการสะกดคำไม่ถูกต้องและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยนิตย์ เปี่ยมงามผกาวิดี ปิกมาและประสิทธิ์ ชัยเสนา (2544) ซึ่งพบข้อผิดพลาดในการใช้คำ เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำ ไม่มีความแม่นยำในการใช้วรรณยุกต์ สระ การันต์ พยัญชนะต้น และพยัญชนะสะกดตามมาตรา และสอดคล้องกับสุวิงศ์ พงษ์ไพบูลย์(2540 :

290-298) กล่าวว่า การสะกดคำผิด คำบางคำ เป็นคำที่คุ้นเคย และมักใช้กันอยู่เสมอๆในชีวิตประจำวันแต่ก็ยังปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่สังเกตในการอ่าน และระมัดระวังในการเขียนคำ

สรุป

1. จากผลการศึกษาทำให้ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ได้แก่ 1) การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด 2)การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ 3) การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง และ 4) การใส่ตัวกรันต์ผิด เป็นปัญหาในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากงานวิจัยนี้ไปพัฒนาสื่อการสอน แบบฝึกแบบเรียน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา

2. ควรศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนในบริบทอื่น ๆ เช่น ข้อบกพร่องในการเขียนหนังสือราชการที่ใช้ติดต่อสื่อสารในหน่วยงานหรือระหว่างหน่วยงาน ประกาศ แผ่นป้ายประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

คำขอบคุณ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ทุนอุดหนุนวิจัยงบประมาณประจำปี 2558

เอกสารอ้างอิง

- จิรวรรณ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. 2555. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. 2552. ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. 2555. การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นราวัลย์ พูลพิพัฒน์. 2559. ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปิยนิตย์ เปี้ยมงาม, ผกาดี ปิกมา และประสิทธิ์ ชัยเสนา. 2544. การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพิษณุโลก ปีการศึกษา 2544. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา.
- ปรีชา ทิชนพงศ์. 2523. ลักษณะภาษาไทย (ไทย 104). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ภณิดา จิตนุกูล . 2550. การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปีการศึกษา 2550. ตรีง : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- มนัส สุวรรณ. 2556. ระเบียบวิธีวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- _____. 2556. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วลัยรัตน์ อติแพทย์. 2523. การเขียน 1. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- ศิริพร ลิ้มตระกูล. 2534. เทคนิคการอ่านแบบไดนามิค = Evelyn wood reading dynamics. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2540. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.